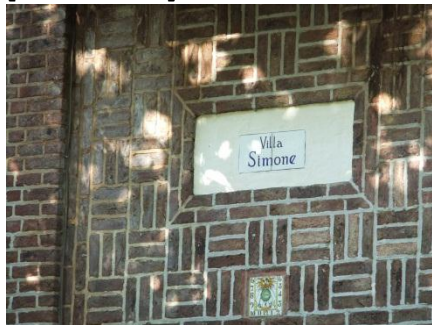

[27-10-2012]

Villa Simone

Te koop. Mortsel, charmewoning met rieten dak in de authentieke stijl van het interbellum.

Emma belt aan. Verrast vliegt een duif op uit de katalpa in de voortuin.

Zondagmorgen. Het ochtendlicht valt genadig op mijn gevel. Druppels zon en vlekken schaduw. Een weldaad voor de rimpels en kieren na de regen van de vorige nacht.

De rolluiken beschermen de vensters. Sommige schuin verzakt om nooit meer open te gaan. Half geloken ogen die pas ontwaken. Een gordijn is opzij geschoven en deelt het betraliede raam in twee.

Boven de voordeur is een zonnwijzer ingemetseld. Een herinnering aan Simone, de allereerste bewoonster. Haar naam werd ook de mijne. Een kwiek vrouwtje, heel vrijgevochten. Ze was een kunstenares die haar inspiratie haalde in Portugal. Elke winter ging ze er enkele maanden heen. In de lente keerde ze terug met kisten vol schilderwerken en snuisterijen. Meestal belandde alles op de zolder en werd het vergeten.

Zowel de zonnwijzer als mijn huisnummer zijn vervaardigd uit beschilderde keramische tegeltjes. Azulejos. De typische Portugese gele en blauwe kleuren geven een vrolijke toets.

Vrolijkheid, dat is mijn motto. Spijtig genoeg was de laatste jaren eerder saaiheid troef. Een huis met mijn karakter heeft behoefte aan leven en gezelligheid. De sporen van eenzaamheid en langzaam verval worden al te duidelijk zichtbaar. Stukken gevel zijn afgebladderd. De ramen zijn op vele plekken verrot. Charmant is dit beslist niet meer. Gelukkig is er de klimop. Die verhuult veel.

Emma belt nogmaals aan. Ik kijk neer op een wilde bos rosse krullen. Daaronder een frêle figuurtje, stevig vast geveterd in loopschoenen. Enkele lokken grijs op haar voorhoofd en fijne lijntjes rond mond en ogen, doen vermoeden dat ze om en bij de vijftig jaar moet zijn.

De zonnwijzer wijst tien uur aan. Voorzichtig tekent Emma de cijfers na op de azuurblauwe tegels naast de deur. Haar wijsvinger glijdt er vertederd over. Zeventien. Een uniek getal. Verrassend ondeelbaar.

In de tuin snuift Emma de essence op van de bloeiende lavendel. Ze stapt behoedzaam op het gras, nog onaangeroerd onder een dekbed van morgendauw. In haar handpalm vangt ze bewonderend de parels regenwater op, die vanuit mijn rieten dak naar beneden druppelen. Geboeid luistert ze naar de stilte. Het hoofd schuin opgeheven alsof ze een sein verwacht van boven. Ze knikt kort en mompelt goedkeurend enkele onverstaanbare woorden.

Het ochtendlicht valt geruisloos binnen in de living. De open haard tekent een schim op het eikenhouten parket. Een stoffige streep zon laat Emma's rode krullen ontvlammen. Op haar wangen verschijnt een bosje van opwinding. Ze vervolgt haar ontdekkingstocht en ik schuifel als een schaduw achter haar aan.

De gemarmerde keukenvloer toont herinneringen aan veelvuldige kooksessies. De oven draagt de sporen van braadsledes gevuld met olierijke recepten. De gordijnen houden vele geuren gevangen.

Boven hullen de slaapkamers zich in de romantiek van vervlogen tijden. De wanden zijn zwijgzaam donkerblauw geverfd. De plankenvloer buigt krakend onder de snelle voetstappen van Emma. Kordaat schuift ze een overgordijn open en laat de zondagmorgen binnen. Haar groene ogen lichtten op met een spikkeltje geel.

Ik begin deze vrouw steeds aardiger te vinden. Ze heeft iets van Simone. Dezelfde vastberadenheid. Een uitdagend en koppig trekje bij haar linker mondhoek.

De ultieme test is de zolder. Hoe zal ze reageren in deze ruimte die sterk geminacht werd door de vorige bewoners. Zonder aarzelen beklimt ze het houten trapje. Ze betast de scheuren in de balken. Nieuwsgierig strelen haar vingertoppen over het ruwe hout. De spinnenwebben, die zacht trillen tussen de tochtige spleten laat ze ongemoeid. Ze opent het zoldervenster en kijkt neer op de weelderige kruin van de katalpa. Ze glimlacht en strijkt een weerbarstige krul achter haar oor. Enkele kisten staan grijs in een donkere hoek. Voorgoed en waarschijnlijk opzettelijk vergeten door vorige eigenaars. Ze dragen het stof van vele decennia en sporen van roest. Enthousiast klapt Emma in haar handen als ze hoort dat deze hele boedel altijd al tot het huis behoorde.

Emma koopt Villa Simone. Zonder aarzelen biedt ze een som bovenop de vraagprijs.

“Waarom?” vraagt de verkoper verbaasd.

“Voor de zolder,” antwoordt ze prompt.

Hij gaat akkoord. Uiteraard. En stuurt alle andere potentiële kopers wandelen.

Op een zaterdagmiddag vertrekt hij. Voorgoed. Zonder zich bewust te zijn van de schatten op zijn zolder.

Mieke Vandromme